

25 juli 2026

66

door Johan

ADVENTKERK
BRUSSEL
Nieuwsbrief

De berg die zich verborg - Een korte parabel die past bij de preek

Vier vrienden trokken de bergen in. Al maanden hadden ze uitgekeken naar deze tocht. Op de kaart stond een top aangeduid vanwaar je, bij helder weer, drie val-leien en in de verte zelfs een gletsjer kon zien.

De eerste dag liepen ze door een bos waar de zon tussen de takken speelde. De tweede dag werd het pad steiler. Ze spraken minder dan tevoren. Niet omdat er niets meer te zeggen viel, maar omdat elke stap om aandacht vroeg.

Op de derde ochtend vertrokken ze voor zonsopgang naar de top. Aanvankelijk was de hemel helder. Maar nog vóór ze de boomgrens bereikten, kwamen wolken uit het dal omhoog. Eerst waren het dunne flarden, bijna doorschijnend. Even later liepen de vrienden in een dichte, witte mist.

“Misschien trekt het straks open,” zei iemand. Ze gingen verder.

Het pad werd smaller. De stenen waren nat en de rood-witte markeringen waren nauwelijks nog te zien. Nu en dan hoorden ze ergens beneden het geruis van water, maar ze konden niet zien hoe diep het ravijn was.

Op een kruising bleven ze staan. De ene pijl wees naar de top, de andere naar een kleine berghut. “De top is nog maar anderhalf uur,” zei de sterkste van het gezelschap. “We zijn nu zo dichtbij.” Niemand antwoordde onmiddellijk.

Toen merkten ze dat de oudste van hen wat achteropgeraakt was. Hij leunde op zijn wandelstok en probeerde zijn ademhaling tot rust te brengen. “Ik kan nog wel

verder,” zei hij snel. Maar terwijl hij dat zei, begon het te regenen. Ze kozen de weg naar de hut.

Binnen brandde een kleine kachel. Hun kleren dampen terwijl ze eromheen zaten. De huttenwaard zette een pan soep op tafel. Later kwam er nog een verdwaalde wandelaar binnen, een jonge vrouw die de weg naar het dal niet meer had durven nemen. De vrienden maakten plaats voor haar bij het vuur.

De mist bleef de hele dag hangen. Niemand bereikte die dag de top.

Tegen de avond vertelde de huttenwaard verhalen over mensen die hij in de loop der jaren had zien langskomen: mensen die zingend bovenkwamen, mensen die vloekend binnenstormden, mensen die op de top een huwelijks-aanzoek hadden gedaan, en mensen die onderweg hadden ontdekt dat ze niet zo sterk hoefden te zijn als ze altijd hadden gedacht.

De oudste vriend zei weinig. Maar toen hij later zijn lege soepkom neerzette, keek hij rond naar de anderen.

“Ik dacht dat ik jullie tocht had bedorven,” zei hij. De sterkste schudde zijn hoofd. “Misschien was dit wel onze tocht.” De volgende ochtend was de mist nog dichter. Ze daalden samen af naar het dal. Van het beroemde uitzicht hadden ze niets gezien.

Jaren later konden ze zich nauwelijks nog herinneren hoe hoog die berg precies was. Ook de naam van de huttenwaard waren ze vergeten. Maar telkens wanneer een van hen het moeilijk had, spraken ze over die kleine hut boven de boomgrens, over de warme soep, de regen tegen de ramen en de plaats die voor hen vrijgemaakt werd bij het vuur. En vreemd genoeg zeiden ze nooit dat ze de top hadden gemist. Ze zeiden: “Dat was de dag waarop de berg zich verborg.” Alsof de berg hun daardoor iets anders had laten zien.

Sommige bergen geven ons een vergezicht.

Andere ontnemen ons het uitzicht, zodat we beter zien wie er naast ons loopt.

Op de berg

*Er zijn dagen waarop het pad breed is
en de zon tussen de bomen valt.*

*Dan lopen we licht,
alsof de weg zichzelf wijst
en de top al dichtbij is.*

*Maar er zijn ook dagen waarop stenen losliggen,
de wind onverwacht opsteekt
en wolken het uitzicht sluiten.*

*God van de hoge bergen en diepe dalen,
wees bij ons wanneer de weg helder is
en wanneer wij geen stap vooruitzien.*

*Geef ons moed om te stijgen,
wijsheid om te rusten
en nederigheid om terug te keren
wanneer dat nodig is.*

*Leer ons niet alleen
naar de top te kijken,*

*maar ook naar de mensen
die met ons onderweg zijn.*

*Maak ons opmerkzaam
voor wie moe wordt,
voor wie achteropraakt,
voor wie de weg even kwijt is.*

*Dan wordt elke stap kleiner.
Dan horen we vooral
onze eigen adem,
het schuiven van een schoen
over rots,
het kloppen van een hart
dat moe is en toch verder wil.*

*In de bergen leer je dat haast weinig helpt.
De top komt niet sneller
omdat je ongeduldig bent.*

*De weg vraagt dat je kijkt waar je je voet neerzet,
dat je soms stilhoudt, dat je water deelt,
dat je wacht op wie achterblijft.*

*En soms ontdek je dat het mooiste uitzicht
niet boven op de berg ligt.*

*Soms is het een hand
die wordt uitgestoken,
een plaats uit de wind,
een eenvoudig woord:
"Kom, we gaan samen."*

*Soms blijft de berg verborgen
en opent zich iets anders:
ruimte in onszelf, aandacht voor elkaar,
dankbaarheid voor wat klein is,
vertrouwen dat ook een omweg een weg kan zijn.*

*En wanneer wolken
ons het uitzicht ontnemen,
laat ons dan vertrouwen
dat U niet verdwenen bent.*

*Ga met ons mee,
stap voor stap,*

*vandaag
en op alle wegen
die nog voor ons liggen.*

Amen.

INFO

Op sabbat 25 juli preekt Johan.

De bijbelavonden zijn tot nader order even geschorst wegens vakantietijd.